

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 413/2019
24.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела принуда из члана 135. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Деана Моћића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1831/2014 од 16.06.2018. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 256/18 од 29.01.2018. године, у седници већа одржаној 24.04.2019. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1831/2014 од 16.06.2018. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 256/18 од 29.01.2018. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се у односу на преостале повреде закона **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1831/2014 од 16.06.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела принуда из члана 135. став 1. Кривичног законика за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од четири месеца која се неће извршити уколико окривљени у року провере од две године, по правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело, те је обавезан да суду накнади трошкове паушала, као у изреци пресуде док трошкова кривичног поступка није било, а оштећена ББ упућена је на парницу ради остварења имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 256/18 од 29.01.2018. године, одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду К 1831/2014 од 16.06.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 482. и члана 483. став 1. ЗКП, бранилац окривљеног, адвокат Деан Моћић поднео је захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји

поднети захтев, те да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од одговорности да је извршио дело које му се ставља на терет, због непостојања доказа да је исто извршио.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, након чега је одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног АА се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, уз образложење да се побијане правноснажне пресуде заснивају на недозвољеном доказу - записнику о препознавању лица МУП РС ПИ Детелинара Ку 27985/2014 од 22.01.2014. године, уз образложење да из садржине записника није јасно ко је вршио препознавање, да ли је то учинила сведок оштећена ББ или сведок ВВ, нарочито када се има у виду да предметни записник није потписан од стране лица које је вршило препознавање.

Врховни касациони суд је ове наводе у поднетом захтеву оценио као неосноване. Наиме, из списка предмета произлази да је предметни записник о препознавању лица сачињен од стране овлашћеног службеног лица МУП-а РС ПУ Нови Сад ПИ Детелинара ГГ, у службеним просторијама истог државног органа, у присуству заменика Основног јавног тужиоца у Новом Саду Биљане Силађи, адвоката Ане Комароми - браниоца по службеној дужности тада осумњиченог АА и овлашћеног службеног лица МУП-а РС ПУ Нови Сад ПИ Детелинара ДД. Из истог записника о препознавању лица произлази да је сведок оштећена ББ, због извршеног кривичног дела принуде из члана 135. став 1. КЗ на њену штету дана 22.01.2014. године, вршила препознавање лица осумњиченог за наведено кривично дело у просторији посебно намењеној за ту сврху, у којој јој је показано пет лица, те је након извршеног препознавања у записнику констатовано „Оштећена ББ је након пажљивог посматрања са сигурношћу од 100% изјавила да препознаје лице под редним бројем 2 (два) који је ушао за оштећеном у лифт а потом скинуо своје панталоне извадио свој полни орган и почео да онанише да би након што је оштећена покушала да га удари кесом коју је држала у руци, исту ухватио својом руком за раме и повукао је чиме је извршио кривично дело принуда из члана 135. став 1. Кривичног законика“. У записнику је такође констатовано да је препознавање извршено 22.01.2014. године, када је и сачињен предметни записник, у присуству заменика Основног јавног тужиоца у Новом Саду Биљане Силађи, адвоката Ане Комароми који су потписали, без изношења примедби на сачињени записник.

Врховни касациони суд налази да стоји чињеница, односно запажање браниоца окривљеног изнето у захтеву за заштиту законитости, да је у уводном делу овог записника техничком грешком унет став: „На основу члана 104. ЗКП,

дана 11.11.2013. године у службеним просторијама ПУ Нови Сад, са сведоком ВВ из ... улица ..., извршено је препознавање лица на основу члана 104. ЗКП“, те да на означеном месту „оштећена ББ“ нема њеног потписа, али с`обзиром на напред наведено односно с`обзиром на напред наведену садржину записника о препознавању лица очигледно је да се ради о техничком пропусту овлашћених службених лица МУП РС ПУ Нови Сад ПИ Детелинара учињеном приликом сачињавања предметног записника што свакако не доводи у сумњу садржај овог записника и његову суштину, те законитост његовог сачињавања. Осим тога, како је ово битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, већ истицана и у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, дате на страни 3 другостепене пресуде као довољне, аргументоване и јасне, на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Поднетим захтевом се указује да суд није правилно ценио изведене доказе пре свега исказе саслушаних сведока оштећене ББ и сведока ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ и ИИ, као и СМС комуникацију између окривљеног и сведока ЂЂ, што је све довело до доношења незаконитих пресуда које се побијају овим ванредним правним леком, чиме се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно одредбу члана 440. ЗКП. Међутим, како одредба члана 440. ЗКП не представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, поднети захтев је у овом делу одбачен, као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић